

Biuletyn RADIOŹY Oddziału P.T. w Jeruzolinie z 8.5.43. Str.1.

=====

K U J B Y S Z E W w j. POLSKIM

(7.5.1943. godz. 22,15 i 24,00)

Oświadczenie zastępcy komisarza ludowego spr. zagr. tow. KUBIŃSKIEGO złożone w Moskwie dnia 6. maja 1943.r. przez przedstawicieli prasy angielskiej i amerykańskiej.

Wobec tego, że ze strony niektórych przedstawicieli prasy angielskiej i amerykańskiej wpłynęły zapytania natemat stosunków sowiecko-polskich, z polecenia komisarza ludowego spr. zagr. uważam za potrzebne zaznajomienie panów z niektórymi faktami i okolicznościami tej sprawy.

Jest to tym bardziej konieczne, że obecny Rząd Polski pod wpływem niektórych prohitlerowskich elementów działających w jego łonie uprawiając działalność antyradziecką przy pomocy prasy rządowej i radia rozpowszechniał liczne kłamliwe oświadczenia o stosunkach polsko sowieckich, czem spowodował zerwanie przez rząd radziecki tych stosunków. A prasa polska w dalszym ciągu czyni dalsze kłamliwe napaszczyki przytem zawsze i wszędzie wykorzystuje nieswiadomość niektórych sfer społeczeństwa polskiego co do rzeczywistych faktów dotyczących tych stosunków.

1/ O polskich formacjach wojskowych stworzonych w ZSRR.

Po zawarciu układu z rządem polskim 30 lipca 1941. przystąpiono do tworzenia armii polskiej na terenie ZSRR zgodnie z zawartą umową wojskową pomiędzy dowództwem armii radzieckiej i dow. armii polskiej 14 sierpnia 1941.r. Wtedy, na podstawie umowy między dowództwami radzieckim i polskim ustalono liczebność armii polskiej na 30.000 ludzi, przyczem zgodnie z propozycją gen. Andersa uznano za celowe, by utworzone dywizje kierować na front radziecko-niemiecki w miarę ich gotowości bojowej. Rząd radziecki i radzieckie władze wojskowe współdziałały w tworzeniu armii polskiej i w najszybszym ich wyekwipowaniu oraz zupełnie zrownały z zapatrzeniem oddziałów armii czerwonej, znajdujących się w stanie formowania.

Województwo Lubelskie, Powiat Lubelski, Miasto Lublin

Województwo Lubelskie, Powiat Lubelski, Miasto Lublin

Województwo Lubelskie, Powiat Lubelski, Miasto Lublin

Wobec tego, że ze strony niemieckiej przedstawicielei przybyli do Lublina i wzięli udział w konferencji, a polska komisja ludowa nie otrzymała dotychczas żadnych wiadomości o jej przebiegu, a także o jej rezultatach, przeto w imieniu rządu polskiego wyraża głęboką nadzieję, że konferencja ta przyniesie do skutku osiągnięcie porozumienia między dwiema stronami, co jest w interesie polskiego państwa i w interesie ludności polskiej.

IV. O polskiej komisji wojennej w Lublinie

Polscy żołnierze, którzy wzięli udział w konferencji, nie otrzymali dotychczas żadnych wiadomości o jej przebiegu, a także o jej rezultatach, przeto w imieniu rządu polskiego wyraża głęboką nadzieję, że konferencja ta przyniesie do skutku osiągnięcie porozumienia między dwiema stronami, co jest w interesie polskiego państwa i w interesie ludności polskiej.

Biuletyn RADIODY Oddziału P.T. w Jerzopolinie z 8.5.43. Str.2.

(c.d. Kujbyszewa w j. polskim - oświadczenia Wyszyńskiego)

Celem sfinansowania wydatków związanych z formowaniem się tych oddziałów rząd radziecki udzieli rządowi polskiemu pożyczki bezprocentowej, która następnie po 1. stycznia 1942.r. podwyższył do 300 milionów rb. Oprócz tych sum rząd radziecki wydał sumę 150 milionów bezzwrotnych zapomog dla korpusu oficerskiego powstających polskich formacji wojskowych.

Trzeba zaznaczyć, że wbrew ustalonej poprzednio cyfrze na 50.000 tysięcy, dnia 25.10.1941.r. armia polska liczyła już 41.561 ludzi, w tym 2.630 oficerów.

Rząd radziecki zyczliwie ustosunkował się do propozycji rządu polskiego uczynionej przez gen. Sikorskiego w kierunku dalszego podwyższenia kontyngentu do 96.000. Wskutek tej decyzji armia polska miała liczyć 6 dywizyj, a ponadto na jej stan liczebny szkół i innych formacji posiłkowych został podwyższony z 3.000 na 30.000 ludzi. Zgodnie z życzeniem rządu polskiego cała armia przeniesiono do południowych rejonów ZSRR, co podyktowane było warunkami klimatycznymi. Utworzono tam obozy, sztaby, szkoły i inst. sanit. Mimo trudnych warunków okresu wojny, w lutym 1942. pol. formacje wojsk. były już zorganizowane a w skład ich wchodziło 73.415 ludzi. Jednak wbrew zapowiedziom dowództwa pol. że jest zdecydowane możliwie jak najprędzej wyprowadzić oddziały do walki, terminy stale odraczano. Z początku ustalono termin gotowości na 1.10.1941., ptzychem dowództwo pol. oświadczyło, że uważa za celowe kierowanie na front dywizję w miarę ich formowania. Mimo opozycji, jeżeli nie 1.10.41. - to później istniały możliwości wysłania oddziałów tych na front. Układ nie był wykonany a dowództwo pol. ani razu nie postawiło sprawy skierowania gotowych oddziałów na front. Rząd radziecki nie uważał za możliwe przynaglać rząd pol. w tej sprawie.

Mimo wszystko, po 5 miesiącach, rząd radz. w lutym 1942. zainteresował się, kiedy dywizje pol. zaczną walczyć z Hitlerem. Chodziło o wysłanie 5 dywizji, przy czym rząd radz. opierał się umowie wojsk. z 14.8.41. której pkt. 7. mówi o wysłaniu armii po osiągnięciu pełnej gotowości, w formacjach nie mniejszych od dywizji, które będą użyte zgodnie z planami oper. przez dowództwo armii czerw. Mimo to gen. Anders nie wysłał ani jednej dywizji, chociaż na innych frontach polacy walczyli nawet bez gadania. Gen. Anders przyrzekł, że armia będzie gotowa na 1.6.1942. jak wiadomo jednak w tym terminie ani później dowództwo pol. ani rząd pol. nie wykazali gotowości skierowania armii pol. na operacje bojowe. Nawet rząd pol. odmówił formalnie, motywując, że użycie poszczególnych dywizji z nimi nie da. (deposesa gen. Sikorskiego z 7.2.1942.)

Tymczasem zmniejszał się dowódzwoż zymności do ZSRR w związku z wojną na Pacyfiku. Nastąpiła redukcja racyj żywności dla oddziałów niewalczących na rzecz armii na froncie. Ponieważ dowództwo pol. nie wykazało żadnego chęci skierowania oddziałów na operacje bojowe, rząd radziecki musiał traktować te formacje jako niewalczące i powziął decyzję zredukowania racyj żywności dla oddziałów pol., jako niewalczących. Wskutek tego 1.10.1942. rząd radz. zredukował racje żywności do 44.000 i wyraził zgodę na wywakuowanie do Persji oddziałów pozostających ponad określonym kontyngentem 44.000 ludzi.

o.d. KUJBYSZEWA w j.polskim - oświadczenia Wyszyńskiego

W marcu 1942 r. z ZSRR wyjechało 44.488 wojskowych a wraz z nimi pozwolono na wyjazd 12.455 członków rodzin wojskowych. Rząd Polski odwołując skierowania swej armii na front radziecko-niemiecki domagał się jednocześnie od rządu radzieckiego zgody na przeprowadzenie dodatkowego poboru do Armii Polskiej. Równocześnie Rząd Polski zwrócił się do rządu radzieckiego notą z 10 czerwca 1942 r., w której proponował takie użycie Armii Polskiej, które nie oznaczało nic innego, jak niewysłanie jej na front.

W odpowiedzi rząd radziecki podkreślił iż rząd Polski wobec przyrzeczenia nie wypełnił powziętych zobowiązań i wobec tego nie może zezwolić na przeprowadzenie dalszego poboru do Armii Polskiej na terenie ZSRR. I wtedy stanęła sprawa całkowitej ewakuacji Armii Polskiej z Rosji na Bliski Wschód. W sierpniu 1942 r. nastąpiła dodatkowa ewakuacja, która objęła 41 tysięcy żołnierzy polskich. W ten sposób sprawa udziału formacji polskiej. ~~Wskazał~~ na froncie radziecko-niemieckim została przez Rząd Polski zdjęta z porządku dziennego. W ten sposób Rząd Polski rozstrzygnął tę sprawę w sensie negatywnym wobec uroczystemu oświadczeniu, że wojska R.P. będą prowadziły wojnę przeciwko zbrojnym Niemcom przy ramieniu z wojskami radzieckimi. Przy drugiej ewakuacji zwrócono się z prośbą do rządu radzieckiego o zezwolenie na ewakuację 20-15 tysięcy rodzin wojskowych. Rząd radziecki zgodził się na to i w dniu 11 listopada 1942 roku wyewakuowano 25.301 członków rodzin. Ogołem zatem jeszcze w roku 1942 r. przez 75.491 wojskowych opuściło ZSRR 37.756 członków ich rodzin. W ostatnich czasach Ambasador Polski Pan Boner postawił sprawę dodatkowego wyjazdu 110 tysięcy członków rodzin wojskowych, którzy nie zdążyli przybyć poprzednio na punkty zberne ewakuacji. Rząd radziecki załatwił tę sprawę pozytywnie. Poza tym żadnych innych propozycji w sprawie ewakuacji ani Rząd Polski ani Ambasada Polska nie składały rządowi radzieckiemu. Wszystkie twierdzenia jakoby władze radzieckie czyniły przeszkody w wyjeździe obywateli polskich, których liczba jest w rzeczywistości niewielka są kłamliwe. Wszystko wyżej powiedziane świadczy o tym, że ze strony rządu radzieckiego podjęte zostało wszystko, by biegowi stosunków radziecko-polskich nadąć właściwy kierunek. Układ z 31 lipca 1941 i deklaracja wspólna z 4.XII.41 r. postawiły przed rządami radzieckim i polskim zupełnie jasne zadanie: połączenie wysiłków narodów radzieckiego i polskiego do wspólnej walki i utworzenia natchnioną tą wielką ideą Armii Polskiej oraz umożliwienie jej walki przy ramieniu z armią radzieką o wielkość i niepodległość swojej ojczyzny. Rząd radziecki wszystko uczynił, co było niezbędne do wykonania tego zadania.

Rząd Polski poszedł inną drogą, odmówił użycia swej armii i uchylił się przez to od wykonania powziętych zobowiązań.

Mówiąc o formowaniu Wojska Polskiego w ZSRR należy zaznaczyć się nad następującymi okolicznościami. Po dołączeniu z woli narodu ukraińskiego i białoruskiego zachodniej Ukrainy i zachodniej Białorusi do Radzieckiej Republiki Białoruskiej wydany został dnia 29 listopada 1939 r. dekret prezydium rady najwyższej, w myśl którego, zgodnie z ustawodawstwem radzieckim o obywatelstwie, mieszkańcy tych obszarów uzyskali obywatelstwo radzieckie. Jak już zaznaczyłem, po wznowieniu stosunków z Polską i zawarciu umowy wojskowej z 14 sierpnia 1941 r. rząd radziecki wydał szereg zarządzeń celem ułatwienia stworzenia Armii Polskiej.

Żeby zapewnić Armii Polskiej

o.d. KUJBYSZEWA w j. polskim)

Rząd, rząd radziecki wyraził gotowość traktowania osób narodowości polskiej jako wyłączonych spod dekretu z listopada 1939r. Mimo tego przejawu dobrej woli i ustepliwości rząd polski nie zawołał się tym, upierając się przy swych bezprawnych pretensjach do ziem Ukrainy i Białorusi. Tymczasem Rząd Polski wyprowadził już Armię Polską z ZSRR, a tym samym odpadła potrzeba dalszego tworzenia formacji polskich a także i potrzeba wyłączenia z dekretu z 39 roku osób narodowości polskiej, na które rząd radziecki wyraził gotowość w grudniu 1941 roku. Dlatego rząd radziecki zawiadomił Rząd Polski 16 stycznia 1943 r. że złożone przed tym oświadczenie na wyłączenie z dekretu osób narodowości polskiej należy uważać za nieważne.

Takie są fakty, które całkowicie oświetlają okoliczności tworzenia na terenie ZSRR polskich formacji wojskowych i wyprowadzania ich do Persji.

2) O środkach pomocy dla obywateli polskich, ewakuowanych z rejonów zajętych przez najeźdźców niemieckich.-

Od pierwszej chwili wznowienia stosunków radziecko-polskich w lecie 1941 r. rząd radziecki chętnie szedł na rękę w sprawach organizacji pomocy bywтелям polskim na terenie ZSRR. W związku z tym rząd radziecki pozwolił na utworzenie w wielu miejscowościach 20 delegatur Ambasady Polskiej. Na miejscowych delegatach Ambasady Polskiej spoczywał obowiązek udzielania pomocy materialnej obywatelom polskim ze środków udzielonych przede wszystkim przez rząd radziecki w formie pożyczki 100 milionów rubli, nie licząc poprzednio udzielonej pożyczki 300 milionów rubli - ze środków Ambasady Polskiej i ofiar napływających z zagranicy.

Rząd radziecki uznał za możliwe poza utworzeniem 20 delegatur także udzielenie zezwolenia na wyznaczenie mężów zaufania Ambasady Polskiej. 1 stycznia 1943 r. komisariat ludowy spraw zagranicznych wyraził zgodę na wyznaczenie 421 mężów zaufania Ambasady, którzy korzystali w całej pełni z poparcia lokalnych władz i organizacji radzieckich. Tak Ambasada Polska miała możność zorganizowania szerokiej sieci swych przedstawicieli, poprzez których uzyskała możliwość niesienia pomocy obywatelom polskim będącym w potrzebie oraz wywierania wpływu w duchu współpracy sowiecko-polskiej, korzystając z takich środków jak pismo "Polska", wydawane przez Ambasadę Polską przy poparciu komisariatu ludowego spraw zagranicznych ZSRR. Przedstawicielom ambasady i mężom zaufania władze radzieckie stworzyły wszystkie warunki do wykonania ich zadań. W tym samym celu rząd radziecki zastosował pomoc finansową i gospodarczą. Rząd radziecki udzielił specjalnych funduszy żywnościowych i przyznał ulgową taryfę kolejową na przesyłki dla obywateli polskich.

Przy pełnej współpracy rządu radzieckiego Ambasada Polska zorganizowała 589 instytucji dobroczynnych: stołówek, żłobków, zakładów dla starców, szpitali i t.p. Tak więc ze strony rządu radzieckiego podjęte zostały wszelkie środki celem zapewnienia pomocy i rozwoju instytucjom polskim. Pomocy udzielały również delegatom lokalne komitety w postaci żywności, mieszkań, opału, pomocy lekarskiej i dostarczania pracy. Było to namx niemałym wysiłkiem wobec wyjątkowych warunków okresu wojennego. W tych warunkach delegaci polscy mieli możliwość rozległej pracy.-

/c.d. KUJBYSZEWA w j. polskim/

W rzeczywistości jednak okazało się że delegaci oraz współpracownicy ich zamiast uczciwie wykonywać swe obowiązki wkroczyli na drogę wrogiej dla Związku Radzieckiego działalności wywiadowczej. Osoby te oddane zostały pod sąd, który stwierdził że pod osłoną rzekomej akcji dobroczynnej brali udział w zbrodniczej działalności. Głównymi organizatorami wrogiej dla Związku Radzieckiego akcji byli niektorzy pracownicy dyplomatyczni Ambasady Polskiej, którzy pretegowali, organizowali i kierowali tą zbrodniczą akcją.

Tak więc zdezaszkowano i wydalono z ZSRR byłego szefa Polskiej Misji Wojskowej generała Walikowskiego, który odegrał jedną z najważniejszych ról w organizacji szpiegowskiej, - oraz pierwszych sekretarzy Ambasady Polskiej Arleta i Zaleskiego. Zostali zdezaszkowani i wydalenii z ZSRR drudzy sekretarze: Gruja, który był delegatem Ambasady na Archangielsk i attache Rola - Janicki, Słowikowski, Płoski, Kikindorf, Kosciakowski, Hajsman i inni.

Prócz tych w zbrodniczej dla ZSRR działalności brali udział i inni delegaci Ambasady i pracownicy delegatur w różnych rejonach. Część m.in. z nich wydalono, część pociągnięto do odpowiedzialności karnej i skazano sądownie na różne terminy pozbawienia wolności.

Trzeba stwierdzić, że ludzie ci, poza działalnością szpiegowską szerzyli oszczercze i wrogie pogłoski obliczone na dyskredytowanie systemu radzieckiego i wyzwolenie niechęci do ludzi radzieckich.

~~Wskazywano~~ Zdarzały się liczne fakty wychwalania hitlerowców przez wymienionych delegatów polskich oraz złośliwe napaści na armię czerwoną. Olbrzymia większość oskarżonych przyznała się w śledztwie i na procesach do swej zbrodniczej działalności i złożyła zeznania, które charakteryzują istotę i metody tej działalności.

Trzeba wspomnieć o istnieniu instrukcji Ambasady Polskiej o porządki kurierskiej, która zawierała praktyczne wskazówki w sprawie używania tajnych alfabetów, szyfrów, haseł i t.p.

Jak dalece niektorzy delegaci nie przebiegali w środkach możemy dowiedzieć się z dokumentów, a mianowicie z pisma podpisanego przez attache Powierze do delegata Ambasady Polskiej w Alma-Ata p. Więcka z 19 lutego 1942 r. W liście tym dosłownie czytamy co następuje:

"W uzupełnieniu naszych poprzednich rozmów komunikuje Panu, decyzję Ambasady dotyczącą pańskiej Delegatury: 1) Otrzymuje pan prawo zakupu w sposób najbardziej ostrożny i potajemny kosztowności". - 21 maja 1942 roku Komisariat kufowy spraw zagranicznych przestrzegł Ambasadę w sprawie wrogiej działalności niektórych delegatów. Ostrzeżenie to okazało się niewystarczające. Mimo ostrzeżenia wroga działalność szpiegowska nie ustawała. Wtedy 20 lipca 1942 r. Komisariat ludowy spraw zagranicznych zkomunikował Ambasadzie, że delegatury Ambasady ulegają likwidacji, gdyż instytucja ta zwiędła.

Takie są fakty spraw niesienia pomocy obywatelom w ZSRR.

Juz te przytoczone fakty charakteryzują wrogą działalność i mogą posłużyć jako odpowiedź na liczne kłamliwe i wrogie wystąpienia przez stawicieli polskich i prasy. Kłamliwość i wro-

OFFICE OF THE ATTORNEY GENERAL, WASHINGTON, D.C.

MEMORANDUM FOR THE ATTORNEY GENERAL

Subject: [Illegible text]

Reference is made to [Illegible text]

It is noted that [Illegible text]

Further information [Illegible text]

Very truly yours, [Illegible signature]

gi charakter wystąpień nie mogą przeszkodzić w rzeczywistości przyjaznym i bliskim stosunkom, którymi zainteresowane są narody radziecki i polski, zwłaszcza w obliczu walki ze wspólnym wrogiem.

Towarzysz Wyszynski oświadczył, że gotów jest dostarczyć dziennikarzom angielskim i amerykańskim kopie dokumentów dotyczących tych spraw a mianowicie:

1) memoriału komisariatu ludowego spraw zagranicznych wręzonego 22.10.42r. polskiemu charge d'affaire Sokołnickiemu oraz

2) noty z 31 października 1942 r. doręczonej ministrowi spraw zagranicznych Raczyńskiemu.

WYKAZ WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R.

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)

WYKONAWCÓW PRAC W ZAKŁADACH PRACY W 1917 R. (Kontynuacja)